

[L. D. Rasmussen.]

Ved et Samraad er der forhandlet om Taaregasaffæren i Studenterforeningen.

Jeg tillader mig at anbefale de stillede Ændringsforslag.

Korsgaard: Jeg konstaterer, at den højtærede Undervisningsminister ikke er til Stede, og det gør for Resten ikke noget for min Skyld...

Formanden: Undervisningsministeren er bortrejst i Anledning af tidligere Undervisningsminister Appels Begravelse.

Korsgaard: Ja, ja, det er jo for saa vidt en god Grund til at være borte. Jeg vilde ogsaa have tilføjet, at der ikke fra min Side er noget egentligt Ønske om, at Ministeren skulde svare paa de Bemærkninger, jeg vil fremsætte.

Det vil være kendt, at nogle unge Studenter i en given Situation vilde lave et Nummer for at modvirke Akademisk Skyttekorps, idet de vilde — ja, jeg tør ikke sige kaste Bomber, indeholdende Taaregas, men det var formentlig noget i den Retning. De unge Mennesker — Professorsønner, i hvert Fald vist i det væsentlige — vidste maaske ikke rigtig, hvad de havde med at gøre. Faktum er jo i hvert Fald, at den ene af dem selv fik den Straf saa rigeligt tilmaalt, som han maaske havde tiltænkt andre. Men det, der i denne Sag forekommer mig til en vis Grad beskæmmende, er den Maade, hvorpaa Universitetet har taget paa denne Sag, sammenlignet med den Maade, Universitetet tog paa en Sag, man vel kan karakterisere som Manuduktøraffæren. Det vil erindres, at der ogsaa i dette Tilfælde var nogle unge Mennesker, der havde gjort noget, de ikke rettelig burde gøre. Det drejede sig ganske vist den Gang om Penge. Nu i det foreliggende Tilfælde drejer det sig jo om, at det i givet Fald ligefrem kunde være gaaet ud over nogle af de Menneskers legemlige Førlighed, som de paagældende vilde have demonstreret overfor. Men altsaa, i det foreliggende Tilfælde — og jeg synes ogsaa, at man ikke kan se bort fra, at det i saa høj Grad drejer sig om Professorsønner, som det gør i dette Tilfælde — lader Universitetet stort set som ingenting, synes det mig. Den Formaning, der fra Universitetets Side blev givet disse unge Mennesker, ved jeg ikke, om de paagældende har nogen særlig Grund til at tage videre højtidelig. Jeg kan i hvert Fald ikke skønne det. Men overfor de andre Studenter, i det andet Tilfælde, jeg har

nævnt, var Universitetet ganske anderledes haard, og det endskønt den ene af de paagældende Studenter, efter hvad jeg mener at vide fra særdeles god Kilde, var en fremragende begavet ung Mand, der havde den bedste Fremtid for sig, saafremt han ikke ved anden Lejlighed skulde indlade sig paa ikke helt rigtige Affærer, Affærer som den, han her var inde paa. Her gav man den paagældende Student den for en Mand i hans Stilling overordentlig strenge Straf, at man relegerede ham; og saa vidt mig bekendt er der ikke sket nogen Forandring i dette Forhold siden da.

Naar jeg rejser dette Problem, er det for overfor Universitetet — jeg ved godt, at Universitetet ikke kan svare, men jeg vil dog antage, at det ikke med alt for stor Overlegenhed overhører, hvad der siges herinde — at stille det Problem: Er det en retfærdig og ensartet Behandling af unge Menneskers Udskejelser, der her har fundet Sted? Jeg maa i dette Forhold saa alvorligt, som jeg formaar det, forlange, at her som i ethvert andet Retsforhold den tilsvarende Forseelse straffes tilsvarende, hverken mere eller mindre.

Jeg omtalte ved Finanslovsforslagets første Behandling en Sag, i hvilken jeg mente — og det mener jeg vedblivende —, at man var gaaet anderledes frem overfor Manden i den højere Stilling, end man vilde gaa frem overfor en Mand i en lavere Stilling. I den Sag, jeg her omtaler, forekommer det mig, at der gør sig noget lignende gældende. Og det forekommer mig, at ikke mindst Universitetet bør være meget varsomt med ikke at behandle de unge Mennesker fuldkommen ens. Det er det, jeg synes, de ikke har gjort i de Tilfælde, jeg har nævnt, og derfor har jeg fremdraget det her.

Hans Hansen: Paa Undervisningsministeriets Budget findes der opført nogle Bevillinger, som der forekommer mig at være særlig Grund til at stemme ud. Det gælder saaledes den i Ændringsforslaget Nr. 1 udenfor Betænkningen til § 21 omhandlede Bevilling til Stipendier for Kunstnere, hvilken Bevilling ligger ganske nær op ad det, som den højtærede Finansminister allerede har strøget. Jeg vil dernæst henstille, at Tilskuddet til Aarhus Teater, 26 000 Kr., gaar ud, og at den i Ændringsforslaget Nr. 4 udenfor Betænkningen til § 21 foreslaaede Tekstanmærkning, hvorefter der paa Kontoen ikke fremtidig — altsaa efter i Aar — vil blive optaget nye Kunstnere eller Forfattere, og at den foreslaaede Tekstanmærkning om de 3-aarige Bevillinger, hvorefter